

17 november 2005

Griffie :

Not. nr. :

66.46.102254/01

Beklaagden

Veroordelingsbericht :

Betekend :

Cost :

De **CORRECTIONELE RECHTBANK**, negende kamer, zitting houdende te Oudenaarde heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In zake van het Openbaar Ministerie tegen :

wonende te , handelaar, geboren en

Beklaagd van :

A.te op 9 november 2001 :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-4° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-4° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd op het terrein, gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____, in eigendom toebehorende aan _____, samen wonende te _____;

B.te in de periode gaande van 9 november 2001 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 6 juli 2004

De sub A omschreven toestand in stand gehouden te hebben.

The procedure was approved by the ethics committee at the University of California, San Diego.

Na te hebben vastgesteld dat de beklaagde ter terechtzitting van 13 oktober 2005 vertegenwoordigd werd door Mter. _____, advocaat te _____,

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Chloroform / 100 ml. solution of 5-cholestanol.

Gelet op het tussenvonnis van deze zetel van 14 april 2005 waarbij een materiële vergissing geslopen in de dagvaarding werd rechtgezet en alvorens recht te doen het Openbaar Ministerie uitgenodigd werd te laten onderzoeken "of en in welke mate de ten laste gelegde wijziging van het reliëf van de bodem op het terrein gelegen te _____ werd uitgevoerd in het woongebied met landelijk karakter dan wel in het achterliggend landschappelijk waardevol agrarisch gebied".

Gelet op het uitgevoerd aanvullend strafonderzoek.

Beoordeling.

1. De ten laste gelegde feiten A, zoals omschreven in de dagvaarding na verbetering, komen afdoend bewezen voor uit de elementen van het strafbundel.

Er zijn de vaststellingen van de Federale politie en er is de verklaring van beklaagde waaruit blijkt dat hij erkent de werken te hebben uitgevoerd nadat de daartoe aangevraagde stedenbouwkundige vergunning hem geweigerd werd.

Beklaagde erkent een fout gemaakt te hebben. Hij meent echter dat het niet zo evident voorkomt dat hij om een oprit aan te leggen op zijn eigendom alwaar hij een vergunde villa heeft mogen op bouwen, moet beschikken over een stedenbouwkundige vergunning.

Het gegeven dat hij een vergunning aanvraag voor het aanbrengen van een verharding voor oprit en staanplaats voor materieel vrachtwagen(s), dewelke geweigerd werd, toont afdoend aan dat hij wel degelijk op de hoogte was dat de door hem uitgevoerde werken vergunningsplichtig waren. Ondanks de geweigerde vergunning ging hij desalniettemin over tot het uitvoeren van de werken. Wel werden de werken stopgezet nadat stillegging van de werken bevolen werd.

- 2.1. De ten laste gelegde feiten B betreffen de instandhouding van de zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning uitgevoerde reliëfwijziging.

Hier dient verwezen naar artikel 146, derde lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (kortweg DORO), zoals ingevoegd bij artikel 7 van het decreet van 04 juni 2003 houdende de wijziging van het DORO, welk bepaalt dat de strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, (omvattend feit A) niet geldt voorzover (1) de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, (2) voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de bewonende of (3) voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Inmiddels werd door het Arbitragehof onder meer bij de arresten van 22 juli 2004 en 19 januari 2005 geoordeeld dat de tweede en derde opheffingsvoorwaarde voorzien in artikel 146, derde lid van het Decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd bij het Decreet van 04 juni 2003, het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt, derwijze dat het misdrijf van het instandhouden van inbreuken zoals bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden (zie ook Cass., 23 november 2004, www.cass.be).

Door het Openbaar Ministerie wordt in een neergelegde nota verwezen naar een door de afdeling bouwinspectie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeen-

schap ontwikkelde theorie dat ingevolge de arresten van het Arbitragehof het misdrijf van instandhouding zoals omschreven in artikel 146 eerste lid onverkort strafbaar zou blijven. Deze theorie kan geenszins bijgetreden worden.

In tegenstelling tot wat soms aangevoerd wordt is deze rechtbank van oordeel dat artikel 146, derde lid D.O.R.O. geen strafuitsluitende verschoningsgrond heeft ingevoerd, doch wel degelijk een verval van de strafbaarstelling onder voorwaarden. Naar het oordeel van deze rechtbank heeft de decreetgever met de invoeging van artikel 146, derde lid D.O.R.O. het instandhouden als misdrijf willen schrappen voor zover de voorwaarden zoals verder aangegeven in het derde lid vervuld werden. Hiertoe kan verwezen worden naar de wil van de decreetgever zoals blijkt uit de Memorie van Toelichting en het Verslag van de bespreking van het decreet in de Commissie (zie hierover ook Flamey P., Bosquet J. en Judo Fr., Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw, nr.23 e.v.).

Het Arbitragehof sprak zich trouwens in dezelfde bewoordingen uit waar het bijvoorbeeld in zijn arrest van 22 juli 2004 (nr.) stelt :

“Artikel 146, derde lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalt in welke gevallen het in stand houden van stedenbouwmisdrijven strafbaar is.... Het eerste geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf, namelijk wanneer het misdrijf plaatsvindt in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voldoet aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.....

De omschrijving “onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden” en de omschrijving “ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg” hebben derhalve geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren....” (onderlijning door de rechtbank).

- 2.2. Het uitgevoerd aanvullend onderzoek bevat 4 foto's, één met zicht op de zone “geen kwetsbaar gebied” en drie met zicht op de zone “kwetsbaar gebied” met de vermelding dat deze inmiddels in de oorspronkelijke toestand werd hersteld. Voorts werd onder de rubriek “Inlichtingen” vermeld dat uit een gesprek met de bewoners van woning nr. dhr. en mevr. blijkt dat het de bedoeling is om het gedeelte “kwetsbaar gebied” in zijn oorspronkelijke staat te laten en voor het gedeelte “geen kwetsbaar gebied” een nieuwe vergunning aan te vragen. Tevens wordt aangegeven dat men vaststelde dat de verharding op het gedeelte “geen kwetsbaar gebied” werd verwijderd, volgens de bewoners tot het bekomen van een nieuwe vergunning.

Of én in welke mate destijds op datum van de stopzetting van de werken reeds werken aan de gang waren in het kwetsbaar gebied (de achterste zone zich uitstrekkend over een 20 meter in de diepte) werd niet expliciet nagegaan. Weliswaar kon één en ander nog moeilijk vastgesteld worden nu het terrein inmiddels (volledig) in zijn oorspronkelijke toestand hersteld was, doch ook werd desbetreffend geen navraag gedaan bij beklaagde en of zijn echtgenote. De rechtbank is derhalve aangewezen op een vergelijking van de recent gemaakte fotoreeks

met de fotoreeks gemaakt op 11 februari 2004, toen de onderzoekers vaststelden dat het terrein er nog steeds bij lag zoals bij hun eerste vaststellingen op 22 april 2002 (identiek aan de toestand op 9 november 2001 toen de werken werden stopgezet).

Het is duidelijk dat het merendeel van de uitgevoerde werken zich lokaliseerde in de zone "niet- kwetsbaar gebied". De ten laste gelegde instandhouding van deze werken is niet langer strafbaar en de strafvordering met betrekking tot die feiten is niet langer ontvankelijk. Overeenkomstig artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient de mildere strafwet toegepast te worden.

Evenwel blijken er toch ook enige reliëfwijzigingswerken uitgevoerd te zijn in de zone "kwetsbaar gebied". Zo is een zekere verharding met stenen zichtbaar in de zone "kwetsbaar gebied" (op foto 3 – stuk 23 strafdossier), waarvan de instandhouding strafbaar was en blijft. De vermelding door de onderzoekers (stuk 26 strafdossier) dat de zone "kwetsbaar gebied" *inmiddels* in de oorspronkelijke staat werd hersteld, wijst er tevens op dat er wel degelijk werken werden uitgevoerd. Voor deze beperkte instandhouding komt het ten laste gelegd feit B bewezen voor.

3. De bewezen feiten A en B, deze laatste in zoverre de instandhouding betrekking heeft op uitgevoerde reliëfwijzigingswerken in de zone "kwetsbaar gebied" zijn de uiting van éénzelfde strafbaar opzet, zodat zij samengenomen dienen te worden bij de beoordeling ervan.

Beklaagde dient te beseffen dat de bescherming van een gezond leefmilieu en de ruimtelijke ordening een steeds belangrijker rechtsgoed uitmaakt, welk enkel kan gegarandeerd worden indien elkeen zich houdt aan de terzake uitgevaardigde wetgeving.

Het feit dat hij het gehele terrein in zijn oorspronkelijke toestand hersteld heeft, het zijn bedoeling is het gedeelte "kwetsbaar gebied" in deze oorspronkelijke staat te laten en voor het gedeelte "niet kwetsbaar gebied" een nieuwe vergunning werd aangevraagd, zodat eventuele nieuwe verhardingswerken met eerbiediging van de reglementering inzake ruimtelijke ordening zullen gebeuren, is alvast een stap in de goede richting.

Beklaagde die beschikt over een blanco strafverleden vraagt dat hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling zou verleend worden, waartegen het Openbaar Ministerie geen bezwaar had.

Nu een veroordeling mogelijks de toekomst van beklaagde als zelfstandige in het gedrang kan brengen, en beklaagde inmiddels blijk heeft gegeven van de wil om zich te conformeren aan de geldende reglementering inzake ruimtelijke ordening, kan betrokkene de door hem gevraagde gunst verleend worden.

De openbare orde en de maatschappij zijn voldoende gevrijwaard door deze maatregel, terwijl steeds de mogelijkheid blijft tot herroeping van de verleende opschorting indien beklaagde tijdens de hierna bepaalde proeftijd een nieuw misdrijf zou plegen dat een veroordeling tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van ten minste een maand tot gevolg heeft.

4. Wat de geformuleerde herstellvordering betreft, waarin door het Openbaar Ministerie wordt volhard, moet vastgesteld worden dat door het herstellen van het volledig terrein in zijn oorspronkelijke toestand, hetgeen niet alleen zichtbaar is op de door de onderzoekers recent gemaakte fotoreeks doch tevens door hen in hun proces-verbaal beaamd werd, deze herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

Gelet op de artikelen :

65, 100 strafwetboek ;

1, 2, 99§1-4 (en §3), 146.1, 147, 148, 149 en 204 Decreet 18.5.1999 ;

1 en 3 wet 29.6.1964 ;

162.163.179.182.184.185.189.190.194.195 Wetboek strafvordering ;

wet 15.6.1935 ;

door de voorzitter ter zitting aangeduid.

DE RECHTBANK, rechtdoende in eerste aanleg en op tegenspraak :

Verklaart de strafvordering niet ontvankelijk in zoverre het een instandhouding van de in sub. A omschreven toestand in de zone "niet-kwetsbaar gebied" betreft.

Verklaart het verbeterd feit A en het feit B in zoverre betrekking op de instandhouding van de in sub. A omschreven toestand in de zone "kwetsbaar gebied" bewezen.

Beveelt de opschorting van de uitspraak van veroordeling gedurende een termijn van drie jaar voor de in hoofde van beklaagde bewezen verklaarde feiten.

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van 25 euro ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001

Veroordeelt beklaagde tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot heden in het geheel begroot op 57,22 euro

Zegt voor recht dat de geformuleerde herstellvordering ingevolge het uitgevoerd herstel in de oorspronkelijke toestand zonder voorwerp is geworden.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van zeventien november tweeduizend en vijf.

Aanwezig :

t, alleenrechtsprekend rechter ;

2, substituaat procureur des konings ;

1 griffier.